

BRAND

'Pap!' gil ik. Brand! Wakker worden!' Ik gooi de deur van zijn slaaphok open. Daar ligt hij nog gewoon snurkend op bed. Ik trek hem aan zijn voeten. 'Pap. Toe nou. Wakker worden!' Niets. Ik pak zijn schouders vast en schud hem wakker. 'Pap! Brand!'

'Huh? Wat?' Verward gaat hij rechtop zitten. 'Er is brand! Tegenover ons. Bij Frieda!'

Papa kijkt verschrikt door het raam. 'O nee...' Hij springt op en hijst zich snel in zijn spijkerbroek en poloshirt. Hij grijpt zijn telefoon van tafel en zegt dat ik de mijne moet pakken. 'Bel 112. Ik ga naar Frieda.' En weg is hij.

Ik grijp mijn mobiel uit mijn tasje en wacht totdat de foto van Imane, Fedde en mij verschijnt. Lachend kijken ze me aan, terwijl ik met trillende vingers de drie cijfers intoets. Een vrouwenstem vraagt wie ik moet hebben.

'De brandweer,' zeg ik met schorre stem.

Ik voel het draaien in mijn buik. Als ik nu maar niet ga overgeven.

'Er staat hier op camping De Wereld een caravan in brand,' roep ik tegen de vrouw aan de andere kant van de lijn. 'Komt u alstublieft snel. Mijn vader is er nu heen.'

Ik noem het adres en zoek de plattegrond die gister nog op tafel lag. Hoe heet ons veldje? Geen idee! Als ik gister nou maar beter had gekeken...

'Het veldje van de stacaravans,' roep ik daarom maar.

Dan verbreek ik de verbinding. Ik graai in de berg kleren op mijn bed en hijs me in een

trainingsbroek die wijd genoeg is voor mijn manke been. Binnen een minuut sta ik buiten. Niemand te zien, behalve papa en Frieda naast de brandende caravan.

Frieda heeft een gieter in haar hand. 'Ik probeerde het nog te blussen, maar het ging te snel,' huilt ze.

Papa pakt de tuinslang en zet de kraan open. Maar de straal is te zwak om tegen de vlammen op te kunnen. Hij staat gevaarlijk dichtbij. De vlammen raken bijna zijn gezicht. Ineens heb ik zo'n spijt dat ik al die dagen niet tegen hem gepraat heb. Ik wil roepen dat hij voorzichtig moet zijn, maar er komt geen geluid meer uit mijn keel. Ik kan me niet bewegen. Ondanks de hitte van het vuur ben ik veranderd in een ijsblok.

'Juun! Juno! Klop op alle deuren van de burens om te checken of er nog iemand binnen is.'

Maar ik kan me niet bewegen.

'Toe nou, Juun!' roept hij nog eens. Hij duwt de tuinslang in Frieda's hand en rent zelf naar de caravan ernaast. Hij bonst op de deur. 'Brand! Is daar iemand?'

En dan kan ik me weer bewegen. Ik strompel naar de caravan tegenover ons en doe hetzelfde als papa.

'Wakker worden!' roep ik. 'Brand!' Ik klop en bons.

Het licht gaat aan. De buurman doet met war-rig haar en slaperige ogen de deur open. 'Wat zeg je?' gaapt hij.

Ik wijs naar het vuur. De vlammen komen nu al uit het dak.

Hij schrikt. 'O nee, toch. Nee!' Hij rent naar binnen. 'Louise, Sol, Maura! Wakker worden!' roept hij. Gestommel in de caravan. Alle lichten gaan aan. Dan rent hij naar buiten met een brandblusser. Hij gaat naast Frieda staan en spuit wit schuim op de vlammen.

Papa pakt de tuinslang weer over van Frieda. Ik strompel verder naar de andere caravans op ons veldje en blijf op deuren bonzen en roepen totdat ik zeker weet dat er niemand is. Dan hoor ik sirenes. Gelukkig!

Ik ga naar de andere veldjes om ons heen. Ons geroep heeft geholpen, want ik zie bij andere caravans de lichten aan gaan en mensen rennen heen en weer. Ook zij bonzen op deuren. Als ik weer terug wil naar Frieda's caravan moet ik me door een stroom van slaperige en bange campinggasten wurmen die op de brand af zijn gekomen. Het lijkt wel alsof de hele camping wakker is.

Er staat een brandweerauto aan het begin van ons laantje. Een rood-wit lint houdt me tegen. Daarachter zie ik papa samen met drie brandweermannen met een brandweerslang sjouwen. Het blauwe zwaailicht schijnt op de brandende caravan.

Ik kruip onder het lint door en ren naar papa. 'Ze zijn er al!' 'Ja, gelukkig wel!' zegt hij, terwijl hij de slang afrolt. 'Ik hoop dat we het snel onder controle hebben en niet de hele camping uitloopt.' 'En mama?'

'Die heb ik nog niet gebeld. Ik wil niet dat ze nu halsoverkop in de auto stapt. Snap je dat?'

Ik knik.

'Red jij je?' vraagt hij.

Ik knik nog eens, hoewel ik het liefst zou willen huilen.

Hij omhelst me en geeft me een kus op mijn hoofd. Dan loopt hij weer terug naar de brandweermannen. Ik kijk naar hem, terwijl hij heen en weer loopt en aanwijzingen geeft. Alsof hij zijn hele leven al branden blust. Gisteravond vroeg ik me nog af of er iets was waarvoor ik de caravan uit zou komen. Een brand had zelfs ik nooit kunnen bedenken.

'Als het maar niet overslaat op de andere caravans,' hoor ik hem tegen een kale man zeggen. Ik heb hem eerder gezien. De afgelopen dagen liep hij al een paar keer langs onze caravan. Als hij naar binnen keek, dook ik onder de bank. De kale man knikt. 'Door de droogte

van de afgelopen weken kan een klein vonkje al genoeg zijn.’ Dan zegt hij wat in de portofoon die hij in zijn hand houdt. Ik kan het niet verstaan. Daarna maakt hij grootse gebaren naar de brandweermannen en naar een stuk of zes jongens in blauwe polo-shirts met een klein hart in een wereldbol op hun borst. Zij hebben ook allemaal een portofoon in hun hand. Na het laatste gebaar van die grote, kale man verdwijnen de jongens alle kanten op.

‘Wow, wat een fik, hè?’

Ik kijk naar de jongen naast me die dit zegt. Zijn bruine krullen springen alle kanten uit. De vlammen schitteren in zijn groene ogen, waarmee hij met gemak iemand zou kunnen hypnotiseren. Mij in ieder geval wel. Al had hij aan de overkant in het donker gestaan of een kilometer verderop. Dan nóg had ik naar hem moeten kijken. Hij is groter dan ik. En ouder. Veertien, gok ik. Hij lijkt totaal niet bang te zijn.

‘Ik kom hier al mijn hele leven, maar er is nog nooit brand geweest,’ zegt hij. ‘Terwijl mijn vader er elk jaar bang voor was. Op bepaalde veldjes is geen elektriciteit. Daar branden ze nog kaarsen.’ Hij wijst naar de donkere, kale man die druk heen en weer loopt met zijn portofoon. Mijn vader staat naast hem en probeert Frieda te troosten.

‘Dat is hem. Hij is hoofd van de beveiliging hier.’ Hij kijkt mij aan. ‘En jij? Bij wie hoor jij? Of ben je een ramptoerist?’

‘Een wat?’

‘Ramptoerist.’

‘Wat is dat nou weer?’

‘Iemand die graag naar rampen, ongelukken of branden kijkt.’

‘Waarom zou je dat nou willen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Je hebt gekken genoeg. Die kunnen zelfs vermomd zijn als knappe meisjes met groen haar.’

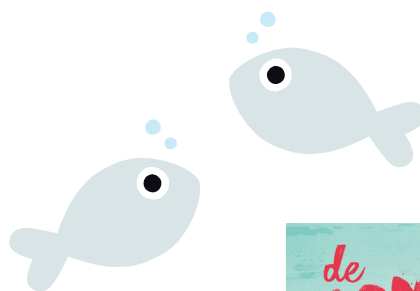
Huh? Bedoelt hij nou... Ik wijs vlug naar papa, die nu een deken om Frieda heen heeft geslagen. ‘Eh, ik hoor bij die man daar, met die baard.’

De jongen kijkt me verbaasd aan. ‘Maar dat is...’

‘Yep. Ik ben de dochter van de baas,’ zeg ik zo stoer mogelijk. Alsof ik altijd al op deze camping wilde wonen en ik mijn benen totaal niet voel trillen.

‘Ben jij dat? Maar ik heb je hier nog helemaal niet gezien!’ zegt hij.

Nee, natuurlijk niet, maar hij hoeft niet te weten dat ik me in onze caravan had opgesloten.

Wil je verder lezen over
Juno? Lees dan: